

„Atunci Isus a venit cu ei într-o grădină, numită Ghetsimani.“

Matei 26, 36

Cu toate că am ales numai aceste puține cuvinte ca text, voi încerca să prezint înaintea ochilor voștri spirituali întreaga istorie. Din învățătura Sfintei Scripturi rezultă că omul este o ființă compusă, a cărei natură constă din trei părți: „duh, suflet și trup“. În această seară nu voi prezenta diferențele de detaliu dintre suflet și duh și nu voi scoate în evidență elementul de legătură dintre viața noastră supranaturală și conștiință și starea fizică a naturii noastre, precum și a lumii materiale înconjurătoare. Vreau să spun numai, oricum ar fi prezentată construcția vieții noastre, trebuie ținut seama de această întreită constituire. Dacă veți lua seama, veți observa că în suferințele pe care Mântuitorul nostru le-a îndurat pentru noi, duhul Său, sufletul Său și trupul Său au fost lovite. Este greu de spus în ce domeniu a suferit El cel mai mult în ultimele Sale momente pe cruce, căci toate trei au fost solicitate la extrem, dar este sigur că au existat trei lupte diferite, care au fost în concordanță cu această întreită constituire a omenirii.

Prima parte a durerilor chinuitoare ale Domnului nostru a fost în duh. Acestea au avut loc la masa din camera de sus, unde El a serbat paștele împreună cu ucenicii Săi. Cine dintre voi a citit cu atenție istoria suferințelor, acela s-a lovit de cuvintele remarcabile din Evanghelia după Ioan capitolul 13 versetul 21: »După ce a spus aceste cuvinte, Isus S-a tulburat în duhul Lui, a mărturisit și a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că unul dintre voi Mă va vinde.“« Niciunul n-a fost ca spectator al luptei liniștite care se ducea înlăuntrul Mântuitorului, atunci când a stat la masă. Nu stă în puterea omului să pătrundă în gândirea spirituală a altuia, cu atât mai puțin a fost posibil să se pătrundă în luptele spirituale ale Omului Isus Hristos! Nimănui nu i-ar fi fost posibil vreodată să privească în aceste taine ascunse. Se pare că Isus a stat acolo un timp îndelungat ca și cum ar fi fost cufundat într-o mare adâncime, în timp ce în interiorul Lui ducea o luptă înverșunată. Poate I-a fost o ușurare, atunci când Iuda s-a ridicat și a ieșit afară. Mântuitorul a intonat o cântare de laudă, ca și cum prin aceasta voia să serbeze lupta Lui. După aceea S-a ridicat și a ieșit afară mergând pe Muntele Măslinilor. Vorbirea adresată acolo ucenicilor Lui este notată în minunatul capitol 15 al Evangheliei după Ioan. Este plină de un triumf sfânt și începe cu cuvintele: »Eu sunt adevărata viță.« În același duh de bucurie a mers ca un victorios în întâmpinarea luptei sufletului, și, ah, cât de mult S-a rugat El! Cât de plină de învățătură este pentru noi această rugăciune minunată. Ar trebui numită »Rugăciunea Domnului«. Stilul și conținutul ei sunt impresionante: »După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine!“« Era ca și cum ar fi cântat o cântare melodioasă, la gândul că a rezistat în prima luptă, că duhul Său, care a fost tulburat, biruise conflictul, iar El a ieșit victorios din prima din cele trei lupte îngrozitoare. De îndată ce aceasta a trecut, a urmat o altă oră și odată cu ea puterea întunericului, în care în primul rând nu duhul, ci sufletul Mântuitorului nostru slăvit trebuia să reziste atacurilor. Aceasta a avut loc în grădină. După ce a ieșit victorios din această luptă de moarte, El a mers, așa cum știți, în întâmpinarea luptei, care în mod deosebit a fost în trupul Lui, lăsând să vină asupra naturii lui fizice biciuirea, batjocura și crucificarea. Dar și în acest al treilea caz a avut loc tulburarea duhului și chinurile sufletului, care se amestecau ca afluenți cu durerile trupului. Vă sfătuim să meditați deosebit asupra fiecărei suferințe și să luați seama la timpul și împrejurările în care una sau alta au avut loc în mod preponderent.

A doua luptă, pe care o avem acum înaintea ochilor, solicită atenția noastră plină de respect. După părerea mea, ea a fost foarte greșit înțeleasă. S-ar putea ca în această seară să primim unele gânduri care vor îndepărta ceața de pe cunoștințele noastre și vor descoperi inimii noastre unele taine. Am impresia că lupta sufletului în grădină este o reluare a ispitei din pustie. Aceste două conflicte cu căpetenia întunericului au multe puncte comune. Un studiu mai amănunțit lasă să se constate că este o legătură frapantă între ispita întreită și rugăciunea întreită a lui Isus. După ce Domnul nostru a învins mai întâi pe satana în pustie, la începutul slujbei Sale publice, El îl întâlnește în cele din urmă în grădină, când era aproape la sfârșitul slujbei Sale de Mijlocitor pe pământ. Gândește-te că este

vorba de sufletul lui Isus, despre care trebuie să vorbim acum, în care eu voi lua anumite puncte și voi spune câteva cuvinte despre fiecare.

LOCUL LUPTEI a fost tema multor predici, așa că voi așteptați cu nerăbdare să auziți ceva nou. Haideți totuși să ne trezim inimile prin readucerea aminte de cele întâmplate!

Isus S-a dus în *GRĂDINĂ*, ca acolo să reziste luptei, căci ea era un loc de liniște spirituală. I S-a părut potrivit să desfășoare lupta Lui interioară într-un loc în care omul în timpul clipei grele se simte ca la el casă. Deoarece Isus obișnuia să mediteze noaptea în mijlocul acestei dumbrave de măslini, era potrivit ca El să aleagă un loc care era sfințit pentru liniștea spirituală, care să devină memorabil pentru luptele sufletului Lui.

Primul Adam a căzut într-o grădină, și s-a nimerit ca al doilea Adam să restaureze într-o grădină dărâmaturile primului Adam. Eu cred că El a mers în această grădină, deoarece ea era în granițele Ierusalimului. Ar fi putut în această seară să meargă în Betania, așa cum a făcut în alte seri – dar de ce nu a făcut-o? Nu știți că Legea lui Moise prevedea că în seara paștelui israeliții trebuiau să doarmă în interiorul granițelor Ierusalimului? Când se suiau la Templu, ca să serbeze paștele, nu aveau voie să părăsească Ierusalimul până ce nu a trecut noaptea de paște. Domnul a hotărât o întâlnire pe teritoriul cetății, ca astfel nici o iotă sau frântură din Lege să nu rămână neîmplinită. În afară de aceasta, El a ales acea grădină, dintre multe altele din ținutul Ierusalimului, deoarece Iuda cunoștea locul. Isus a căutat într-adevăr un loc retras, dar nu un loc în care să se ascundă, sau să fugă de urmăritori. Nu era potrivit pentru Hristos să se predea – aceasta ar fi fost ca o sinucidere – și tot așa nu era potrivit pentru El să se retragă și să se ascundă într-un loc secret – aceasta ar fi fost lașitate. El S-a dus într-un loc despre care știa că îi era cunoscut lui Iuda ca loc în care El se ducea deseori. El așteaptă acolo evenimentele care urmau să aibe loc, și pe care le vedea că se apropie tot mai mult, ca unul care însetează după botezul cu care trebuie să fie botezat și căruia nicidecum nu îi este frică de moarte. Părea că vrea să spună: »Dacă Mă vor căuta, atunci voi fi acolo unde Mă vor putea ușor găsi și de unde Mă vor putea duce unde vor voi.« Mă gândesc, că noi, când ne vom plimba într-o grădină, ar trebui să ne gândim la grădina în care a intrat Mântuitorul și să ne gândim la groaza și chinul care L-a cuprins acolo. A ales El oare o grădină, deoarece noi toți mergem cu plăcere într-o grădină, și în felul acesta timpul nostru de recreere să fie legat de clipele cele mai grele ale Lui? S-a gândit El oare ce fapte uituce suntem noi și astfel noi, ori de câte ori lucrăm în grădină, să ne îndreptăm gândurile către El, Cel care face pământul să rodească și care prin chinul sufletului Lui l-a eliberat de blestem?

Următorul nostru gând se îndreaptă spre *MARTORI*.

Suferința spirituală a lui Hristos a fost complet ascunsă. Așa cum am spus, nimeni nu este în stare s-o explice, sau s-o descrie. Dar au fost unii martori ai suferințelor Sale sufletești. Aceștia însă nu erau gloata, nu mulțimea de oameni! Toți aceștia au văzut suferințele trupului Lui, și aceasta era tot ceea ce ei puteau înțelege. De aceea aceștia au fost tot ceea ce li s-a oferit să vadă. Este adevărat, Isus le-a arătat deseori carnea, dacă vrem să spunem așa, sau lucrurile palpabile ale învățaturii Sale, atunci când le-a vorbit în pilde. Dar El nu le-a arătat niciodată sufletul, viața ascunsă a învățaturii Sale. Aceasta a rezervat-o pentru ucenici Lui. Tot așa a fost și cu suferințele. El a permis ca grecii și romanii batjocoritori să se strângă în jurul crucii Lui și să vadă cum carnea Lui a fost ruptă și cum sângele Lui a curs, dar El nu i-a lăsat să meargă cu El în grădină, ca să fie martori ai chinurilor sufletului Lui și ai rugăciunii Sale. Numai ucenicii au fost în acea grădină. Și, frații mei, nu toți ucenicii. El avea cel puțin 120 de ucenici, dacă nu mai mulți, dar numai unsprezece L-au însoțit pe

vremea aceea. Acei unsprezece au trebuit să treacă cu El peste pâraul Chedron, opt dintre ei au trebuit să păzească poarta. Cu fața îndreptată spre lume, ei stăteau acolo și păzeau. Numai trei merg în grădină, și *acei trei* văd ceva din suferințele Lui: Îl văd, atunci când a început groaza, dar Îl văd de departe. El Se retrage la o aruncătură de piatră de ei, căci El trebuia singur să calce teascul; nu era posibil ca Marele Preot în suferință să mai aibe nici măcar un singur tovarăș în jertfa pe care trebuia s-o aducă Dumnezeu Lui Său. În cele din urmă a fost numai *un singur spectator*. Cei trei, care au fost aleși de El, adormiseră. Numai *ochii lui Dumnezeu*, care nici nu doarme și nici nu dormitează, priveau spre El. Numai *urechea Tatălui* auzea strigătul de durere al Salvatorului.

Apoi a venit un martor neașteptat. Uimirea a cuprins cerul, atunci când Hristos a fost văzut de îngeri, cum sudoarea Lui curgea ca niște picături mari de sânge pentru noi. »Întărește pe Hristos!«, a spus Tatăl unuia din îngeri.

Serafimul uimit s-a plecat în închinare și a zburat din cer spre pământ – numai ca să întărească, nu ca să lupte, căci Hristos trebuia să lupte singur. Îngerul I-a dat numai leacul sfânt de întărire, a dat Luptătorului asuprit, ajuns aproape la epuizare, numai alifia sfințită prin care El, marele nostru Salvator, a primit putere din înălțime și astfel întărit S-a ridicat să ducă ultima luptă.

O, prietenii mei, nu ne arată toate acesta că lumea exterioară nu înțelege nimic din suferințele lui Isus? Pot să picteze tablouri despre El, sau să sculpteze în lemn și în fildeș imagini despre El, dar despre suferințele sufletului Lui nu știu nimic. Nu sunt în stare să le pătrundă. Nici măcar mulțimea poporului Său nu le cunoaște, căci ei nu au fost făcuți asemenea suferințelor lui Hristos prin părtășie spirituală. Ne lipsește acel simțământ gingaș pentru lucrurile spirituale, ca să putem înțelege suferințele pe care le-a avut El. Nici măcar cei trei privilegiați, cei aleși dintre cei aleși, care erau în posesiunea celor mai multe daruri spirituale, și care din pricina aceasta au avut cel mai mult de suferit și de cele mai multe ori au fost doborâți – nici măcar aceștia nu au putut să pătrundă în plinătatea tainelor. *Numai Dumnezeu* a cunoscut chinul sufletului Mântuitorului, atunci când a transpirat sudori de sânge. Îngerii au văzut, dar nu au înțeles. Atunci când ei au văzut pe Domnul vieții și al slavei extrem de întristat, da, cuprins de o întristare de moarte, trebuie să se fi mirat mult mai mult decât în ziua când au văzut cum din nimic a luat naștere pământul acesta rotund și frumos, sau ca atunci când au fost martori cum DOMNUL a umplut cerul cu duhul Său și cu mâna Sa a făcut șarpele șiret. Fraților, noi nu ne putem aștepta să cunoaștem lungimea, lățimea și înălțimea acestor lucruri. În măsura în care experiența noastră ne permite vom recunoaște mereu mai mult ce a suferit Hristos în grădină.

După ce am vorbit despre loc și despre martori, vrem să ne ocupăm acum de *PAHARUL* pe care El l-a băut.

Ce era acest »pahar«, despre care vorbește Mântuitorul în rugăciunea Sa: »Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!« Probabil unii dintre noi sunt de părerea că Hristos dorea pe cât se poate să scape de groaza morții. Voi gândiți probabil că deși El intenționa să salveze pe poporul Său, natura Sa umană a început să se clatine și să dea înapoi în momentul când a venit pericolul. Eu însumi am gândit odinioară tot așa, dar în urma unei chibzuințe mature sunt ferm convins că o astfel de presupunere nu poate aduce decât dezonorare Mântuitorului. După părerea mea expresia »paharul acesta« nu se referă nicidecum la moarte. Nu cred că Mântuitorul nostru iubit, nici măcar pentru o clipă, a avut dorința să scape de groaza morții, care era necesară pentru mântuirea noastră.

Acest »pahar«, după părerea mea, se referă la cu totul altceva – nu la ultima luptă, ci *la lupta în care El se afla în momentul acela*. Cine analizează cuvintele, mai ales cuvintele grecești, folosite de diverși evangheliști, va ajunge la concluzia că toți aceștia sunt de aceeași părere și confirmă această temă. După ce duhul Mântuitorului a fost chinuit, iar El a ieșit victorios din această luptă, duhul cel rău și-a îndreptat atacurile spre natura lui sufletească, și ca urmare a acestui fapt ea a fost puternic lovită și descurajată. Așa cum pe streășina templului a fost umplut de teamă că va cădea, tot așa în

grădină a simțit o descurajare îngrozitoare și a fost foarte tulburat. Paharul care trebuia îndepărtat de la El, după părerea mea, era acel pahar al descurajării, și nimic altceva. Sunt cu atât mai mult înclinat să înțeleg așa, cu cât văd că cei patru evangheliști nici măcar cu un cuvânt nu fac aluzia că Mântuitorul ar fi ajuns să ia o cât de mică hotărâre să nu Se dea ca jertfă de ispășire. Mărturia lor repetată este decisivă: »Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim« (Luca 9, 51) sau: »Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îplinească!« (Luca 12, 50). »Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El« (Matei 26, 24). Nu se aude niciodată un cuvânt de împotrivire sau de ezitare. Nu ar corespunde ființei Domnului nostru slăvit – nici măcar ca Om – dacă s-ar presupune că El a avut dorința ca ultimul pahar al suferințelor să fie luat de la El.

Pe lângă aceasta consider următoarele ca fiind o dovadă relevantă. Apostolul spune: »El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, a adus rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte; și El a fost ascultat« (Evrei 5, 7). Dacă S-ar fi temut de moarte, nu ar fi fost ascultat, căci El a murit. Dacă S-ar fi temut să întâmpine mânia lui Dumnezeu sau să poarte povara păcatului omenesc, și dacă ar fi avut realmente dorința să scape de toate acestea, atunci nu ar fi fost ascultat, căci El a simțit povara păcatului și a suportat mânia lui Dumnezeu. Mie mi se pare că El S-a temut de descurajarea îngrozitoare care a venit deodată peste El, așa că inima lui a fost foarte tulburată.

S-a rugat Tatălui Său, ca dacă este cu puțință să treacă *acel pahar* de la El. Și așa a fost, căci în suferințele pe care le-a îndurat Mântuitorul nostru după aceea nu văd o asemenea descurajare, așa cum a avut-o în grădină. A suferit mult în sala de judecată a lui Pilat, a suferit mult pe cruce; dar acolo a avut – eram gata să spun – o veselie curajoasă, pe care a păstrat-o până la sfârșit, când, din pricina bucuriei care Îi era pusă înainte »a suferit crucea și a disprețuit rușinea« (Evrei 12, 2). Da, în strigătul Lui »Mi-e sete« și în cuvintele »Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?« se vede o putere sfântă și o vitalitate a Celui ce suferea, pe care starea slăbită a corpului Lui nu o putea stinge. Cuvintele Psalmului 22, care, dacă am voie să spun așa, par să descrie chintesenta dăruirii Sale pe cruce, sunt pline de credință și încredere. În timp ce primul verset cuprinde cea mai amară durere, versetul 24 schimbă tonul: »Când el (cel nenorocit) strigă, El îl ascultă«. Expresia »El îl ascultă (sau îi răspunde)« descrie trecerea de la suferințe la mulțumire, care face viața cu bucurie.

Dacă prin acest pahar se înțelegea numai descurajare și groază sufletească, s-ar putea ca unii dintre voi să gândească că aceasta nu avea o importanță deosebită și nu avea o urmare deosebită, sau cel puțin ar slăbi farmecul cuvintelor și comportării neobișnuite cu privire la Ghetsimani. Îmi pare rău, dar eu știu din propria experiență că nimic din ceea ce omul poate să îndure pe pământ nu se poate compara cu descurajarea și disperarea. Sunt așa de mari necazul și melancolia unui suflet întristat, unui suflet deosebit de întristat, da, întristat până la moarte, că groaza morții mi se pare a fi ceva ușor de suportat. În ultimele ceasuri ale vieții noastre bucuria poate înviora inima, iar strălucirea Soarelui ceresc, pe care noi Îl avem în noi, ne poate înviora sufletul atunci când totul în jurul nostru este întunecos. Când însă sabia străpunge sufletul unui om, atunci i s-a luat toată puterea. Lipsa de mângâiere într-o astfel de deprimare face sufletul să fie tulburat. Cât de bine pot înțelege cuvintele: »Eu sunt vierme, nu om« (Psalmul 22, 6)! Ele se referă la un om care a fost jertfa unei astfel de melancolii.

O, ce pahar este acesta! Dacă voi în nici-o fângăduință nu găsiți mângâiere, dacă totul în lume pare întunecat, când chiar și binecuvântările vă îngrozesc și vă par a fi niște fantome îngrozitoare și semne prevestitoare ale unui rău care se va întâmpla, dacă vă merge ca și fraților lui Benjamin, care atunci când au deschis sacii au găsit banii și în loc să se bucure de aceasta au zis: »De ce ne-a făcut Dumnezeu aceasta?«; dacă vedeți totul în negru și, deoarece ați căzut într-o stare de sensibilitate bolnavă, orice obiect și orice împrejurare se difuzează într-o prezentare sumbră, atunci permiteți-mi să vă întreb, este pentru noi păcătoșii sărmani acest pahar mai îngrozitor decât acela pe care ar putea să-l pregătească inchiștorii? Îmi pot imagina cum a stat Anne Askew¹ pe scaunul de tortură și – plină de curaj cum era - a mărturisit înaintea acuzatorilor ei: »Eu nu sunt ca unul care coboară

¹ Anne Askew (1521-1546) a fost o martiră protestantă din Stallingborough în Anglia. Ea a fost acuzată de erezie, în anul 1545, și arestată. În cele din urmă a fost bătută în Tower din Londra și în iulie 1546 a fost arsă în Smithfield, deoarece a rămas credincioasă convingerilor ei.

pânzele corăbiei și aruncă ancora pentru o oarecare învățătură. Căci corabia mea este construită solid.« Nu-mi pot imagina că un om, care suferă de o asemenea depresiune, așa cum am amintit, poate găsi alinare într-un gând sau o cântare. Atunci când Dumnezeu atinge interiorul sufletului omenesc și acesta se tulbură, atunci omul nu poate rezista mult. Acesta este paharul, pe care Domnul a trebuit să-l bea în clipele acelea și pentru care S-a rugat să fie îndepărtat, și a fost ascultat.

Gândiți-vă o clipă, ce apăsa pe sufletul Lui. Totul, frații mei, totul era sumbru și îmbrăcat în întuneric.

Era *trecutul*. Îmi pot imagina că El a ajuns la concluzia că viața Lui nu a fost cu succes. Putea spune împreună cu Isaia: »Cine a crezut vestirea noastră? Cui i s-a descoperit brațul Domnului?« (Isaia 53, 1) Cât de mic a fost succesul, pe care l-a avut! Erau cei doisprezece ucenici ai Săi: El a știut că unul dintre ei era gata să-L trădeze. Opt dintre ei au adormit la intrarea în grădină, trei au adormit în grădină. A știut că toți Îl vor părăsi și că unul dintre ei se va lepăda de El prin jurământ și blestem! Ce mai putea să-L mângâie? El a știut într-adevăr că ei erau oameni, dar în astfel de împrejurări și un om poate da mângâiere. Privirea unei fețe prietenoase poate înviora sufletul și inima. Dar El a trebuit să trezească pe cei adormiți, iar apoi aceștia s-au uitat la El cu priviri inexprive. Nu S-a reîntors El să Se roage, căci nu era nimeni care să aibe parte cu El, nimeni care să-L poată ajuta? Nu a găsit nici-o ușurare. Când tu ești întristat și deprimat, câteodată îți ajută un singur cuvânt, da, un zâmbet, fie acesta chiar de la un copil. Dar Hristos nu a putut primi nici măcar atât. A trebuit aproape chiar să mustre pe ucenici: »Dormiți de acum și odihniți-vă!« (Matei 26, 45). Nu vibrează într-o muștrare o anumită ironie? El nu a fost mânios, dar L-a durut. Când un om este apăsător sufletește, atunci el este mult mai sensibil decât în alte împrejurări, și cu toate că Domnul nostru în marea Sa bunătate a adăugat, spre scuzarea lor: »Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă«, L-a tăiat totuși la inimă și a simțit un chin al sufletului asemenea lui Iosif, atunci când a fost vândut de frații lui în Egipt.

Vedeți așadar, că atât *trecutul* cât și *prezentul* erau un motiv să-L apese peste măsură de mult. Dar mai era și *viitorul*; și când a privit în viitor, inima Lui a tremurat, cu tot devotamentul și curajul de neclintit al ei – căci după părerea mea ar fi nechibzuire și defăimare dacă am presupune că El a șovăit. Poate S-a gândit: »Cum voi putea rezista?« Sufletul Său a fost cuprins de fiorii rușinii, trupul Său de durere, și ambele – trup și suflet – au fost cuprinse de fiori la gândul morții, o moarte așa de infamă!

Fraților, niciunul dintre noi nu are motive să devină așa de deprimat cum a avut Mântuitorul nostru. Noi nu trebuie să purtăm povara Lui și noi avem un ajutor de partea noastră, pe care El nu l-a avut. Căci Dumnezeu, care L-a părăsit, nu ne va părăsi niciodată. S-ar putea ca sufletul nostru să fie adânc întristat, dar noi nu vom avea niciodată un motiv așa de greu pentru această întristare și nici nu vom putea vreodată să trăim o astfel de întristare, așa cum a făcut Mântuitorul nostru iubit. Îmi doresc să pot să zugrăvesc înaintea ochilor voștri pe Acest Om demn de a fi iubit: El este fără prieteni, ca un cerb urmărit de vânători, care este înconjurat de câini și împresurat de ceata celor nelegiuți. El a văzut mai dinainte fiecare eveniment al suferințelor Sale, chiar și străpungerea mâinilor și picioarelor Sale, împărțirea îmbrăcămintei Lui și tragerea la sorti pentru haina Lui, și El a simțit mai dinainte cum Îi va curge ultima sudoare a morții, fără să aibe o picătură de apă pentru răcorirea buzelor Sale. Îmi pot foarte bine imagina că sufletul Lui a simțit o astfel de teamă, care L-a făcut să spună cuvintele: »Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte.«

Acesta cred eu că a fost paharul, pentru care Mântuitorul S-a rugat ca să fie luat de la El și care la timpul potrivit a fost luat de la El.

Mergem puțin mai departe și vrem să ne gândim la *LUPTA LĂUNTRICĂ* a Domnului.

Ne-am obișnuit să numim așa ceea ce s-a petrecut în grădină. Voi toți știți că prin aceasta se înțelege o luptă neobișnuită. Este o »luptă« a sufletului, o luptă de moarte. Nu există nici-o luptă la

care să ia parte numai o persoană. Pentru această luptă trebuie să fie deci două partide. Nu era, simbolic vorbind, două persoane în Hristos? Ce altceva văd eu în acest Împărat din Saron, decât două oștiri? Pe de o parte era hotărârea fermă de a face totul ca lucrarea începută să fie terminată. Pe de altă parte era prezentă slăbiciunea sufletească și întristarea, care păreau să-I șoptească: »Tu nu poți, nu vei duce niciodată la bun sfârșit.« »În Tine se încredeau părinții noștri: se încredeau și-i izbăveai. Strigau către Tine, și erau scăpați; se încredeau în Tine, și nu rămâneau de rușine. Dar Eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor« (Psalmul 22, 4-6). Aceste două gânduri mergeau împreună: descurajarea sufletului și pe de altă parte hotărârea voinței Sale de nezdruccinat de a continua și înfăptui lucrarea .

El se afla în această *controversă dintre teama copleșitoare a sufletului Său și râvna sfântă a duhului Său*. Eu cred că satana L-a încercat, că a fost permis forțelor întunericului să folosească forța lor exterioară ca să aducă pe Domnul în această stare de deznădejde totală. Voi folosi cu foarte mare precauție expresia folosită în mod obișnuit pentru descrierea acestei stări. Este un cuvânt care în sensul lui larg s-a folosit cu privire la persoane care nu mai reflectau corect și care pentru un moment și-au pierdut mintea. Această expresie, care se folosește pentru Mântuitorul aflat în grădină se poate reda cu un cuvânt prin »încurcat«. Era ca unul care sub efectul unei frici și groaze mari a ajuns consternat. Dar natura Sa divină a trezit capacitatea Sa spirituală și energia Sa spirituală, așa că toată puterea acestora a intrat în acțiune. Credința Sa s-a împotrivit ispitei necredinței. Bunătatea divină, de care El era străpuns, a luptat cu putere împotriva propunerilor și aluziilor puse de satana în drumul Său, ajungându-se la luptă.

Doresc să vă prezint o luptă clasică. Voi vedeți doi oameni care încearcă să se doboare unul pe altul, care se iau la trântă până când mușchii ies în relief iar venele de la tâmplă zvâgnesc ca și curelele de bici. O priveliște îngrozitoare, când doi oameni plini de mânie sunt așa de încleștați unul cu altul! Dar *asa a luptat Mântuitorul cu forțele întunericului*. A luptat cu un efort îngrozitor, așa că a început să transpire picături de sânge.

Luați seama cum a dus Domnul Isus lupta: *cu rugăciune!* De trei ori S-a adresat Tatălui Său cu aceleași cuvinte. Este o dovadă a disperării, atunci când tu te repeți. De trei ori S-a apropiat de Dumnezeu Său folosind aceleași cuvinte: »Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!« Rugăciunea este mijlocul de vindecare minunat împotriva deprimării: »De la capătul pământului strig către Tine cu inima măhnită și zic: „Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine“« (Psalmul 61, 2). Dacă nu vei deschide stăvilarele rugăciunii și nu vei lăsa sufletul să se reverse spre Dumnezeu într-o părtășie liniștită, atunci cu siguranță va urma o prăbușire sufletească. Dacă am aduce lui Dumnezeu necazul nostru, atunci el nu ar mai clocoti în noi și nu ne-ar epuiza răbdarea, așa cum din păcate se întâmplă de multe ori.

În legătură cu lupta lăuntrică și rugăciunea pare să fi curs o sudoare sângeroasă (compară Luca 22, 44). Unii cred că sudoarea era numai ca stropii de sânge. Dar cuvântul »ca« este folosit în Sfânta Scriptură nu numai ca să arate asemănarea, ci și să arate un lucru identic. Noi credem că Mântuitorul a transpirat cu tot corpul, stropi mari de sânge căzând pe pământ. Un asemenea lucru este rar la oameni. A avut loc de câteva ori. În cărțile de chirurgie sunt prezentate unele cazuri. Dar eu cred că oamenii care au avut parte de o astfel de transpirație ca urmare a unei dureri sufletești groaznice, niciodată nu se vor mai reface. Ei sunt morți pentru totdeauna. Chinul sufletului Mântuitorului nostru a avut această particularitate în sine, că El a supraviețuit acest chin, cu toate că El a transpirat picături așa de mari de sânge care au căzut pe pământ, ca și cum ar fi fost într-o stropială roșie de carmezin. În mod necesar sângele Lui ar fi trebuit să fie vărsat prin mâna altora și sufletul Lui să fie într-un alt mod dat la moarte. Dacă ne gândim la soarta omului păcătos – anume, că el trebuie să-și mănânce pâinea în sudoarea frunții lui -, vedem cum El a purtat într-o măsură îngrozitoare pedeapsa pentru păcat, El, Cel care a intrat ca garant pentru păcătoși. Când noi astăzi la Masa Domnului mâncăm pâinea, ne gândim la stropii de sânge care i-a transpirat pentru noi. Cu fața plină de sudoare și picături mari de sudoare pe frunte se ostenește omul pentru pâinea trecătoare. Pâinea este numai hrana. Atunci când Hristos Însuși S-a chinuit pentru viață, ca s-o dea oamenilor, nu a transpirat sudoarea obișnuită a fapturii exterioare, ci sânge, care venea direct din inimă.

O, dacă aş avea cuvinte să vă descriu toate acestea! Aş vrea să vă fac să vedeți, să simțiți! Mirele divin, care nu avea nimic de câștigat, decât numai să elibereze sufletele noastre de păcat și satana și

să câștige inimile noastre pentru El, a părăsit locuințele strălucitoare ale slavei Sale veșnice și a venit jos la oameni: sărac, slab și disprețuit. Gândindu-Se la ce urma să mai aibe loc și ce mai avea de suferit a fost așa de zdruncinat și așa de mult sub presiunea influențelor satanice, că a transpirat picături de sânge, care în noaptea aceea cădeau pe pământul rece din grădina luminată de lună. O, cât de mare este dragostea lui Isus! O, cât de mare este povara păcatului! O, cât de mare ar trebui să fie mulțumirea, care i-o datorăm!

*Orice Ți-aș da ca mulțumire,
Chiar lumea-ntreagă,-i prea puțin;
De-aceea pentru-a Ta iubire
Îți dărui viața mea deplin.*

Trebuie să continuăm cu studiul istoriei bogate și vrem să ne gândim acum la *MÂNTUITORUL VICTORIOS*.

Foarte greu ne putem imagina această parte prețioasă a istoriei suferințelor. Cu toate că Hristos S-a rugat: »Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!«, observăm cât de resemnat și liniștit este El, atunci când S-a ridicat de pe această scenă a dăruirii smerite. El vorbește, ca și cum pe un ton obișnuit ar anunța evenimentul care va urma: »Sculați-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul.« Acum nu mai este nici-o consternare, nici-o grabă, nici-o neliniștire, nici-o întristare de moarte. Iuda vine și Isus vorbește cu El: »Prietene, ce ai venit să faci?« Aproape că este de nerecunoscut, căci puțin mai înainte era cuprins de o mare întristare. Un cuvânt însoțit de puterea Sa divină ar fi fost suficient ca toată ceata înarmată să dea înapoi și să cadă la pământ. El se întoarce, atinge urechea robului marelui preot și o vindecă, așa cum în zilele fericite vindeca bolile și rănila celor care se adunau în jurul Lui în timpul călătoriilor Sale.

Resemnat și liniștit a plecat, nici măcar falsele acuzații nu L-au făcut să răspundă. Cu toate că era strâmtorat din toate părțile, a mers ca un miel care este dus la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa *nu Și-a deschis gura*. Era o liniște a sufletului măreață, care a pecetluit buzele Lui și care L-a făcut să nu opună rezistență dușmanilor Lui. Voi și eu, noi n-am fi putut face aceasta. Trebuie să fi fost în El *o pace adâncă, de nepătruns*, care L-a făcut apt, în mijlocul murmurului sinedriului și al gălăgiei mulțimii de oameni să rămână așa de tăcut și liniștit. Eu cred că El a obținut o victorie măreață, după ce înlăuntrul Lui l-a biruit pe dușman. El a fost ascultat, după ce a jertfit rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi, și acum în plinătatea puterilor Lui era în stare să meargă în întâmpinarea ultimei lupte îngrozitoare, înfruntându-Se cu cetele înarmate ale pământului și ale iadului. După ce le-a întâmpinat, a fost neînfricat, așa că putea să fluture drapelul victoriei și să strige: »S-a isprăvit!«

Să ne întrebăm în încheiere, ce *ÎNVĂȚĂTURĂ REZULTĂ DIN TOATE ACESTEA*.

Eu cred că așa putea douăzeci de învățături să scot din cele descrise, dar ele nu ar fi așa de bune și de folositoare ca învățătura pe care Mântuitorul Însuși o dă. Care era învățătura, care în mod deosebit a fost pentru ucenicii Lui? Deci, Petru, Iacov și Ioan, deschideți-vă urechile, și tu, Magdalena, și tu, Maria, și tu, Ioana, soția dregătorului Irod, și voi toate celelalte femei făcătoare de bine, ascultați concluzia! Nu este a mea, ci a Domnului și Stăpânului nostru: »Ce vă zic vouă, zic tuturor: vegheați!« (Marcu 13, 37). »Vegheați!« și iarăși »Vegheați, ca să nu cădeți în ispită.« Cât de grijuli ar trebui să păstrăm această învățatură! M-am gândit mereu la aceasta, ca să înțeleg contextul. De ce oare Domnul a solicitat cu această ocazie ucenicilor ca să vegheze?

Am observat că sunt două feluri de a veghea. Ați luat seama, că opt ucenici erau la intrarea în grădină? Ei păzeau, sau ar fi trebuit s-o facă. Dar ambele grupe veghează în mod diferit. La ce s-au

uitat cei opt? Am remarcat, că ei au fost lăsați acolo, ca să păzească grădina și să ia seama ca Hristos să nu fie surprins de aceia care voiau să-L atace. Din cauza aceasta au fost lăsați acolo. Ceilalți trei au fost destinați să ia seama la comportarea și la cuvintele Lui, să se uite la Mântuitorul și să vadă dacă vor putea să-I ajute, să-L încurajeze și să-L învioreze. Acum, voi și eu, avem motiv să ne uităm în ambele direcții, și dacă privim lupta lăuntrică a Mântuitorului nostru, atunci pare să ne spună: »Și voi veți trăi așa ceva, de aceea vegheați!«

Vegheați în afară: fiți permanent la postul de veghe, *ca astfel păcatul să nu vă surprindă!* Prin păcatele voastre veți ajunge la această luptă lăuntrică, dacă satana are un avantaj de la voi, atunci durerea sufletului vostru va fi multiplă. Dacă vă alunecă piciorul, atunci inima voastră va fi pradă tristeții. Dacă neglijați părtașia cu Isus, dacă în dragostea voastră pentru El deveniți reci sau căldicei și nu vă folosiți de privilegiile voastre, atunci veți ajunge pradă întunericului, deprimării, lipsei de curaj și îndoieli. De aceea vegheați, ca astfel să nu cădeți în aceste mari ispite îngrozitoare! Diavolul nu poate aduce o credință tare, care este practică în chip sănătos, într-o stare lipsită de mângâiere. Abia atunci când credința ta cedează, când dragostea devine indiferentă și nădejdea ta obosește, atunci el te poate aduce într-o tristețe de nemângâiat, așa că tu nu mai ști și nu vei mai găsi nici-un indiciu că ești credincios, sau nu. Nu vei fi în stare să spui »Tatăl meu«, căci sufletul tău se va îndoii că tu mai ești un copil al lui Dumnezeu. Când străzile Sionului sunt îndoliate, atunci harfele fiilor și ficelul Sionului nu mai au coarde. De aceea fiți foarte atenți, voi toți aceia care ca și cei opt ucenici ați fost puși păzitori la poarta grădinii!

Dar și voi, cei trei, *vegheați în lăuntru! Priviți la Hristos!* »Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrăvire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre« (Evrei 12, 3). Priviți la Mântuitorul și vegheați împreună cu El! Frați și surori, vreau să vă spun aceasta pe un ton foarte accentuat, ca să nu uitați. Familiarizați-vă cu suferințele lui Hristos! Mergeți direct la cruce! Dar nu fiți mulțumiți numai cu aceasta, ci luați crucea pe umerii voștri, legați-vă de cruce, în sensul apostolului, care spune: »Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc ... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine« (Galateni 2, 20)!

Nu îmi aduc aminte dacă am avut vre-o dată un timp de lucru mai plăcut ca acela când cu câțiva timp în urmă am parcurs toate poeziile cunoscute mie cu privire la suferințele Domnului nostru. La alegerea poeziilor, am încercat să mă bucur de ele și totodată să re trăiesc sentimentele pe care le-au avut poezii, atunci când le-au scris. Credeți-mă, nu există un izvor care să dea apă așa de dulce, cum este izvorul care curge pe Golgota la picioarele crucii. Aici este oferită o priveliște mai minunată și mai încântătoare decât aceea de pe muntele Nebo, de unde Moise a avut voie să privească în țara făgăduită (Deuteronom 34, 1). Ascunde-te în coasta lui Hristos! Ea este o despăcătură în stâncă în care te poți pune la adăpost până când a trecut furtuna. *Trăiește în Hristos, trăiește în apropierea Lui!* Atunci poate veni lupta! Vei învinge, așa cum a învins El. Când apoi te vei ridica din sudoare și din lupta lăuntrică, vei merge în liniște în întâmpinarea morții și vei zice: »Tatăl meu, nu cum vreau eu, ci cum vrei Tu!«

Sper ca acest studiu să fie de folos unor creștini încercați, dar și unor păcătoși nemântuiți. Fie ca tablourile pe care le-am prezentat înaintea ochilor voștri să fie văzute de unii și astfel să vină să se încreadă în acest Om minunat, în acest Dumnezeu minunat! El mântuiește pe toți care se încred în El! O, încredeți-vă în El! »De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.« (Isaia 1,18) Încrede-te în El și vei fi mântuit! Nu zic, că tu vei fi mântuit într-o altă zi, ci că tu în această seară vei fi mântuit. Păcatul, care era pe umerii tăi ca o povară grea, atunci când ai intrat în această casă a lui Dumnezeu, va fi îndepărtat. Privește la El – în grădină, la cruce, pe tron! Încrede-te în El, încrede-te în El, încrede-te în El acum, încrede-te numai în El, încrede-te pe deplin în El!

Fie ca Domnul să binecuvinteze pe fiecare din Adunare și să-l facă să simtă apropierea Lui la frângerea pâinii! Amin.